

Astron.
586, 14

Pseudoph C. 120.

CAROL. BRANDANVS MOLLWEIDE

ORDINIS AMPLISSIMI

H. T.

PROCANCELLARIUS

CANDIDATIS SVMORVM

IN PHILOSOPHIA

HONORVM

DIEM PETITIONIS

INDICIT.

*Adversus novissimos chronologiae mysticae auctores
et astrologiae patronos.*

1.

Seculum nostrum novarum rerum mire ferox inter alia hoc quoque habet, ut vagae atque occultae philosophandi rationi admodum favens errores saepius iam explosos, at nunc e longa, qua obruti erant, oblivione resuscitatos, aut his non multum absimiles proferat, inque vitam et mentes hominum introducere adlaboret. Cuius quidem studii causas investigare ac patefacere etsi maximi momenti summaeque utilitatis censerri oportet, quia morbo, ubi sedes eius cognita atque explorata fuerit, felicius adhibetur medicina, attamen errores ipsos, qui vigent, redarguere et profligare, fructu suo carere non potest. Istam spartam hac scribendi occasione oblata mihi iam sumo, duo errorum genera, quae mentes quorumdam hominum eruditorum occupant, latiusque serpere minantur, paullo curiosius contemplaturus, ut haec phantasmata, luce sanioris philosophiae collustrata et persiccta, latebras suas, unde excitata sunt, quantum in me situm est, repetere atque ex adspectu hominum aufugere cogantur.

2.

Unum horum errorum genus continetur superstitione neque ulla solida ratione nixo usu numerorum tempora definitum, quibus circuitus et conversiones magnorum corporum mundanorum comprehenduntur. Ex iis enim multarum periodorum, quum in rebus naturalibus, tum in historia sacra et profana obviarum, rationem reddi posse, opinantur aetatis nostrae chronologi mystici, aliisque hominibus persuadere student. In primis anno magno, quem mundanum dicere amant, ad

A 2

figmenta sua abutuntur, superstruentes ei sua numerorum naturae et historiae systemata. Est autem annus magnus illud temporis spatium, quo una polarum mundi super eclipticae polis contra successionem signorum absolvitur revolutio, sive quo puncta aequinoctialia motu retrogrado per integrum circulum feruntur. Constat hic annus annis solaribus, quibus vulgo utimur, 25920 circiter, habetque in chronologia mystica non solum diem suum proprium, sed etiam hebdomadem, de quorum temporum quantitate tamen inter auctores chronologiae mysticae non convenit.

3.

Unus eorum ^{*)} mansionibus seu stationibus lunae, quae sunt quaedam zodiaci partes, numero 28, in subsidium vocatis diem anni magni eo temporis spatio circumscribit, quo puncta aequinoctialia per unam istarum mansionum moventur, ideoqne illi 882 annos adsignat. Hoc temporis intervallum in Iudeorum historia utramque paginam facere perhibet. Verum et numeris 18 et 49, ex quibus in se invicem ductis numerus 882 producitur, magnam auctoritatem tribuit. Ex eo autem, quod annus aerae nostrae 1854 vel 1856 secundum diem ab excidio templi secundi terminet, coniecturam facit, istum annum quum Iudeorum genti tum in universum motibus circa religionem natis decretorium fore. Decursum porro hebdomadis mundanae ita definit, ut initium eius in annum 3453 a. C. constitut, feriam autem illius septimam anno 1859 p. C. incepturnam adfirmet, eumque annum, cui etiam multa alia praeludant, itidem memorabilem praedicat. Praeterea in templi Hierosolymitani dimensionibus

^{*)} Quae iam sequuntur placita et decreta, ea ab aucteribus suis, Cell. Mollio et Schuberto, illo Professore Stuttgardiensi, hoc Erlangensi, accepta cum orbe eruditio communicavit Cel. Pfaffius et ipse Professor Erlangensis in libro, in quo inter alia astrologiae patrocinium suscepit, quiq; hoc anno prodiit Bambergae sub titulo: *Das Licht und die Weltgegenden samt einer Abhandlung über Planeten-Conjunctionen und den Stern der drey Weisen von J. W. Pfaff.*

ad periodos ab ipso positas respectum habitum, iisque numeros quosdam propheticos expressos fuisse, adserit.

4.

Alter computatorum mysticorum (nam cum duobus tantum, quos pagina praeced. nominat, mihi res est,) paullulum diversa incedit via ad quantitatem diei et hebdomadis anni magni eruendam. Quam vero ea in re rationem teneat, et quaenam mysteria elictorum numerorum ope recludat, suis ipsius verbis hic subiunctis explicare consultum visum est.

„Wenn man mit 365, 24 oder mit der Zahl der Tage in einem tropischen Jahre hinein dividirt in die Zeit des grossen Fixsternjahrs von 25920 Jahren, so erhält man 70,967 Jahre, das heißt: die Zeit von $70\frac{9}{10}$ Jahren, oder von 25920 Tagen, mithin die gewöhnliche Dauer des jetzigen Menschenlebens ist gerade ein Tag des grossen Fixsternjahrs, so dass auch in dieser Hinsicht das Leben des Menschen als von gestern her erscheint, und als die Dauer einer Blume, welche am Morgen blüht und bereits am Abend abgehauen wird und verdorrt. Sieben mal 70, 9 Jahre, die Woche des grossen Naturjahres ist 496 Jahre, genauer 496, 769. In der gewöhnlichen Dauer des Menschenlebens von 25920 Tagen, beträgt eine solche Wochenperiode $496\frac{3}{5}$ Tage, oder die Naturperiode von 70 fast 71 gemeinen Wochen. Diese Periode ist auf eine höchst merkwürdige Weise ein Abbild jedes einzelnen Tages im Menschenleben. Es ist nämlich schon längst bemerkt worden, dass jeder ganze Kreislauf des Bluts von dem Herzen aus nach den äussersten Theilen des Leibes und von da wieder zurück nach seinem Ausgangspunkte, eine Bewegung jenes thierischen Lebensprincips um seine eigene Axe genannt, und mithin mit der Rotation eines Planeten verglichen werden könne. Einige räsonnirende Naturforscher bemühten sich daher wirklich, die Zahl der ganzen Kreisläufe des Bluts im Menschenkörper während eines Erdentages mit der Zahl

der Tage eines Jahrs übereinstimmend zu finden. Aber die wirkliche Zahl der Kreisläufe bey einem gesunden Menschen von mittlerem Alter beträgt, nach der Berechnung der Physiologen, im Mittel viel mehr als 365 in einem Tage. Die beiden, noch jetzt angenommenen äussersten Angaben über die mittlere Zahl der Kreisläufe in einer Stunde findet man in Hallers und Autenrieths Werken über Physiologie. Der eine nimmt in jeder Stunde $23\frac{4}{9}$, mithin in einem Tage 562, der andere 12(18) in einer Stunde, 432 in einem Tage an, das Mittel aus beiden ist 497: eben die Naturzahl aus dem Fixsternjahre abgeleitet. Multiplicirt man $496\frac{7}{9}$ mit der Zahl der Wochen in Jahre, beyläufig $52\frac{1}{7}$, so erhält man 25920, d. h. in der Zeit von $52\frac{1}{7}$ Tagen hat der Menschenkörper so viel ganze Kreisläufe als das Menschenleben Erdentage, oder das grosse Fixsternjahr Erdenjahre; auch folgt, dass der Mensch während der gewöhnlichen Dauer seines Lebens (70,96) eben so viele Male in den ganzen Umläufen seines Bluts die Zahl der gesammten Tage seines Lebens wiederholt, als jeder einzelne Tag solche Umläufe in sich fasst.

Die Naturperiode von $496\frac{7}{9}$ Tagen ist also, in recht merkwürdiger Hinsicht, ein Abbild des einzelnen Menschen-tages, und verdient schon deshalb den Namen Tag; denn in dieser merkwürdigen 70 (fast 71) Wochenzeit hat der Weltkörper, den der Mensch bewohnt, (und zu welchem er auch in Hinsicht auf seine Körpergrösse in einem merkwürdigen Verhältnisse steht), eben so viele Bewegungen um seine Axe, als das Blut des Menschenleibs in einem Tage.“

5.

Quae hucusque sunt exposita, fundamentorum, quibus duo novissima chronologiae mysticae systemata nituntur, infirmitatem atque instabilitatem evidentissime monstrant. Ut enim illud omittam, quod quantitas anni magni in his systematibus adsumta ab ea, quae ex novissima praecessionis aequinoctiorum determi-

natione deducitur, paullum recedit, maximum tamen vitium in ipso anni magni die latet. Scilicet hic dies in systemate priori tempus est, quo puncta aequinoctialia per duodetrigesimam eclipticae partem moventur, in posteriore autem tempus, quo eadem tantum spatii, quantum sol motu diurno proprio permeat, eme- tiuntur. Enimvero dies proprie non est tempus, quo labente planeta aliquis sive noster is sit, sive quicunque alias hanc vel illam partem orbitae suae percurrit, sed tempus, quo planeta semel circa axem suum rotatur. Iam annum magnum siue tempus dixeris, quo axis gyrorius terrae motu conico semel circa eclipticae axem volvit, siue tempus, quo puncta aequinoctialia motu suo retrogrado totam eclipticam peragant, nihil utrinde efficies ad diem anni magni constituendum. Nullus enim praeter motus modo me- moratos peculiaris motus vertiginis nec axi terrae nec punctis aequinoctialibus suppetit. — Quodsi ista subtilius disputata aut altius repetita videantur, hoc tamen extra dubitationem atque ab omnibus concedendum est, quantitatem diei ab anni quantitate prorsus non pendere, proinde hanc ex illa determinari non posse, uti vel inde constare potest, quod quantitas anni Iovialis Ptolemaeo (circa A. 150.) iam satis exacte nota fuit, quantitas vero diei Iovialis demum post telescopiorum inventionem a Cassino (A. 1665.) reperta est. Iam vero quum in vtroque systemate chronologiae mysticae dies anni magni ex hoc ipso anno, et qui- dem in altero systemate aliter ac in altero, derivetur, id ipsum ar- gumento est, diem istum, haudquam e ratione naturae, sed ex mero arbitrio constitutum, ideoque commentis, quae tantum in rem suorum auctorum sunt, adnumerandum esse.

6.

His in universum monitis ad singula iam descendamus. Ac prioris quidem systematis auctor diem anni magni a mansionibus lunae iamdudum sepultis situque obsitis repetit. Quid vero his mansionibus, quae primum meteorologiae inservuisse videntur, cum rebus humanis commune est? Quis sanae mentis in ani- mum inducere potest, sapientissimum ac benignissimum mundi

gubernatorem res maximas, quibus salus gentis alicuius vel universi generis humani continetur, a re tam futili tamque inani, qualis est transitus punctorum aequinoctialium per locum quemdam eclipticae, quem luna non nisi rarissime visitat, suspendisse. Id ne Iudeus quidem Apella crediderit. Quid ergo de praedictionibus huius auctoris existimandum sit, per se quisque videt. Quod autem idem auctor putat, in dimensionibus templi Hierosolymitani ad periodos, quas ipse excogitavit, respectum habitum, iisque numeros propheticos involutos fuisse, in eo contradicitur ab historia astronomiae docente, homines ad paullo accuratorem cognitionem de quantitate regressus punctorum aequinoctialium, cui nostri auctoris periodi ex parte adstrictae sunt, tum demum, quum iam templum nullum esset, pervenisse. Quare ipsi accidisse videtur, quod quondam Faulhabero, celebri seculi decimi septimi arithmeticō, qui numeros quosdam propheticos, animo ipsius perpetuo obversantes, in cervi cuiusdam dimensionibus reperisse sibi visus est *).

7.

Venio nunc ad alterum auctorem, qui nugas suas tanto confidentiae ostentu ac tanta eruditionis specie proponere didicit, ut imperitis facile facum obiicere possit. Sed age conemur effatis ipsius personam detrahere et faciem suam nativam reddere.

Quomodo igitur primum ordinariam aetatem vitae humanae praesentis (i. e. post-diluvianae) $70\frac{9}{10}$ annorum, ubi fractio annexa admodum superflua est, statuere possit, haud sane intel-

*) Vid. *Geschichte der Mathem.* von A. G. Kästner. Bd. 3. S. 146 u. sg.
— Numeri ipsi sunt 666 (Apoc. c. 13.), 1335 (Dan. c. 5.), 2300 (Dan. c. 8.), 1600 (Apoc. c. 14.), 1260 (Apoc. c. 11 et 12.), 1000 (Apoc. c. 20.) — Numeri hi una cum numero 1290 (Dan. c. 12.) Faulhabero ansam præbuerunt ad formandum problema geometricum, quo quaeritur radius circuli heptagonum, cuius singula latera pedum numero numeros istos propheticos exaequant, circumscribentis. Quid? quod hoc idem heptagonum munire docuit, fortasse existimans, illud ob numeros propheticos inex- pugnabile fore.

ligo. Si enim ordinaria illa aetas idem est, quod alias terminus vitae naturalis audit, auctor verum praetervectus est, quum hunc terminum intra octoginta et nonaginta annos contineri satis notum sit. Sin autem ordinaria ista aetas de aetate media hominum tum maturius tum serius morientium accipienda est, comparatio auctoris itidem perit, quia haec media aetas annorum plus minus triginta est. Deinde in eo, quod circulationem sanguinis per corpus humanum motui vertiginis planetae alicuius comparari posse tradit, egregie hallucinatur. Deest enim comparationis fundamentum, axis rotationis, a quo quaevis sanguinis particula durante motu eamdem servat distantiam. Postea quum medium arithmeticum inter duo extrema longe inter se dissita pro numero vero accipit et tractat, inconsideratus id facit, inque eumdem errorem incidit, quo multi eorum, qui circuli quadraturam quaesiverunt, transversos se abripi passi sunt. Nimirum qui inter duos numeros inaequales, quorum alter vero maior, alter minor est, arithmeticā proportionē medius intercedit numerus, maiorem tantummodo probabilitatis gradum p̄ae se fert quam uterque extre- morum, ceterum et ipse a vero numero aberrare potest. Quac ergo auctor noster de numero $496\frac{1}{9}$, tanquam si verus numerus circulationum a sanguine unius diei spatio confectarum esset, praedicat, falsa quoque esse possunt. Quod vero idem paullo obscurius nec sine simulatione, dixisse aliquid, effatur, hominem intra ordinarium vitae suae tempus in toto numero circulationum sanguinis sui numerum dierum totius vitae tot vicibus repetere, quot unusquisque dies circulationes habeat, id proletarium est, ac nullius prorsus īdāginis. Quum enim numerus circulationum sanguinis pro toto vitae spatio obtineatur multiplicato numero circulationum unius diei per numerum dierum totius vitae, numerus circulationum unius diei rursus prodeat, necesse est, ubi numerus productus, i. e. numerus circulationum a sanguine intra totius vitae spatium confectarum per numerum dierum totius vitae divisus fuerit. Simul appetit, nihil hic mutari, quan-

B

tuscumque numerus dierum totius vitae et circulationum unius diei statuatur.

8.

Sufficere haec possent ad vanitatem systematis numerorum naturae et historiae ab hoc auctore conditi evincendam. Verum quum ille etiam temporibus planetarum periodicis arithmeticam suam adhibuerit, quo magis de nugatorio huius arithmeticæ usu constet, collationum, quas fecit, nonnullas adhuc delibabimus.

Primum ipsi notatu maxime dignum videtur, quod media distantia Urani a sole distantiae mediae Mercurii ab eodem 50ies sumtae aequetur, quodque annus Uranus sit 7×50 annorum Mercurialium, quare cyclum Iobelaeum 50 (rectius 49) annorum hic immiscere non dubitat, perquam concinne id fieri pronuncians, ut ultimo membro systematis nostri planetarii numerus ab anno Iubilaeo ductus adiunctus sit. — Ast absurdam esse hanc et rerum dissimillimarum compositionem inde patet, quod rationes illae, quae in distantiis et temporibus periodicis Urani et Mercurii deprehenduntur, ab omni aeo obtinuere, cyclus Iobelaeus autem in Tellure, cui nemo sobrius ullam praerogativam præ reliquis planetis tribuerit, institutum politicum et temporarium fuit, quod ad unam tantum gentem pertinebat, et ab hac vix unquam observatum fuisse videtur. Accedit, quod in auctoris ratione ponitur; Uranum extreum et altissimum planetarum nostri systematis esse. Quis vero hoc pro certo atque indubitate adfirmare ausit?

Chaldaeos deinde excitat auctor, eosque velocitatem medium hominis mediae staturaem tantam statuisse refert, vt totum globi terrestris ambitum ipsius anni s. $365\frac{1}{4}$ dierum spatio emetatur. — Heic vero auctor nimium alienae auctoritati fisus de vera Chaldaeorum sententia, quae apud Achillem Tatium

in Isagoge in Arati Phaenom. cap. 18. *) extat, deflexit. At demus ipsi, quod a Chaldaeis proditum esse vult, quis est, cui non statim pateat, totam rationem non strictissime, sed platrice et lato quodam modo intelligendam esse, quoniam re ad summum rigorem exacta inter mille homines mediae statura (et quota pars sunt hi hominum cuiusque statura!) vix unum repereris, qui velocitate a calculo prodita et postulata utatur. Sic vero res perdit, quidquid ei primo adspectu inesse videri possit, mirabile.

Sed piget diutius his immorari ieunis comparationibus. Quare finem faciam disputationi meae contra hunc auctorem, ubi hoc unum addidero, ex quo cognosci licet, quam magnifice ille de puerilibus suis inventis sentiat. Etenim quum calculo subducto repererit, numerum dierum anni, $365\frac{1}{4}$ puta, quadratum radicis 19 et cubum radicis 7 modo paullulum excedere, non dubitat, hoc inventum notatu dignum vocare, et in eo aliquid legi Keplerianae, ex qua planetarum primariorum tempora periodica sunt in ratione sesquiplicata distantiarum mediocrium eorum a sole, quamque etiam planetae secundarii respectu primariorum suorum observant, simile cernere. — At quam alte lex ista super pusillum auctoris nostri inventum emineat, inde intelligi potest, quod eius subsidio plura multo exactius quam per observationes determinare licet, cuius rei exemplum luculentum distantiae trium intimorum Iovis satellitum ex nota distantia quarti extimi et temporibus periodicis erutae praebent. Auctoris nostri inventum e contrario quum solitarium sit, nullum omnino usum habere potest, quin immo, ubi ad veram rationem exactum fuerit, absoni aliquid, radicem scilicet quadratam vel cubicam numeri numerati, involvere invenietur.

*) Petavii Uranolog. p. 187. s. Doctr. Temp. Tom. III. p. 81. — Cf. quoque: *Weitere Ausführung der mathematischen Geographie von A. G. Kästner.* S. 449 u. folgg.

9.

Restat nunc, ut instituto ab initio proposito satisfacturi de altero errorum genere videamus. Redolet id autem astrologiam, non illam quidem „crassam et diffamatam, quae non modo singulis hominibus, verum etiam totis regnis atque imperiis, quaecumque ipsis prospera vel adversa evenire possunt, ex positu astrorum in ipso nativitatis articulo destinare audet“, sed subtiliorem, quae rarioribus tantum et, ut ita dicam, exquisitis rerum coelestium spectaculis, praecipue coniunctionibus planetarum, quae magnae et maxime appellantur, vtitur, iisque eventuum maximorum et summe memorabilium in mundo sublunari ciendorum aut saltem praecinendorum vim tribuit. Haec, si diis placet, sublimior astrologia nuperrime nacta est patronum novum, qui quidem expressis verbis se ei addictum non profitetur, at eins tamen causam ita agit, ut illius antiquitatem pariter cum auctoritate serio et magna contentione adserere conetur. Quae autem ad id efficiendum in medium adfert, eorum summa huc reddit.

Per antiquam esse auctoritatem coniunctionibus planetarum attributam generatim inde colligit, quod eius vestigia in reliquiis traditionum veterum appareant, eaque vestigia in honore, qui numeris 19 et 60 ab antiquitate habitus sit, reperit. Horum nempe numerorum cum periodis, quas Saturnus et Iupiter in coniunctionibus suis tenent, connexionem satis manifestam esse. Etenim binas eiusmodi coniunctiones sibi invicem proximas intervallo 19, 85 annorum seiungi, idque tempus simplicis periodi esse, triplicem ergo 60 circa annos confidere, quibus elapsis coniunctiones ad idem (prope) eclipticae punctum restituuntur.

Specialiter opinio, qua coniunctiones potentissimorum planetarum, Saturni et Iovis, pro epochis memorialibus seu indicibus eventorum maximorum habentur, nostro astrologiae defensori antiquissima videtur attingere tempora, quamquam eius originem ad veram suam aetatem nonnisi difficulter aut omnino non reduci posse haud negat. Ac licet Ptolemaeus in

opere suo astrologico planetarum, nominatim Saturni et Iovis, coniunctionibus multum tribuerit, attamen ex huius operis instituto non fuisse, opinionem istam insinuare aut inculcare. Quare apud Arabes primo eamdem venire, at adultam iam, et Keppeleri temporibus integrum adhuc viguisse.

Huic denique opinioni novam auctoritatem et dignitatem, ut conciliaret recens eius adsertor, plures magnas coniunctiones enumeravit, iisque eventus, quos ex ipsius sententia habuerunt, inter quos sunt bella, regnum et imperiorum ortus, status summi, occasus, etc. adiunxit. Qua in re tamen, adsignata coniunctionibus in principiis vel prope principia signorum factis praecipua efficacia, a sententia priorum astrologorum discessit, quippe qui hanc praerogativam tantum maximis coniunctionibus, i. e. eis, quae in principio arietis adeoque totius zodiaci celebrantur, adsignaverint.

10.

Auctorem nostrum ad restituendam et adserendam astrologiae auctoritatem nihil fere protulisse, quod non a prioribus astrologiae cultoribus ad ipsam commendandam et extollendam dictum sit, facile est videre. Quare nonnisi ad pauca tantum, quae peculiaria habet, attendere opus est.

Quod igitur ad discriminem attinet, quod ab ipso inter astrologiam probabilem et improbabilem statuitur, id magni momenti non est, ac specie magis quam re ipsa constat. Quum enim planetae in coniunctionibus iunctis viribus agere censeantur, illas quoque extra coniunctiones exserant, necesse est, quia hae vires non ex voluntate vel arbitrio pendent, nec contrariis viribus, saltem non quovis casu, destruuntur. Praeterea si tota regua et imperia influxum planetarum sentiunt, cur non idem illud singulis hominibus accidat, causa non appareat, nisi forte quis regni alicuius summum splendorem ac dignitatem ab anseribus vel aliis quibuslibet bestiis huius regni,

planetarum vi concitatis, quam ab hominibus ipsius derivare maluerit. His vero concessis, sicuti concedi oportet, omnibus fere astrologorum vulgarium fabulis et commentis aditus patefactus est.

Quod vero auctor de honore numeris 19 et 60 ab antiquitate habito narrat, atque inde porro efficere vult, id magnas habet exceptiones et dubitationes. Nam de auctoritate quadam singulari ab antiquitate numero 60 attributa nihil compertum est. Harsdoerfferus quidem in continuatione Deliciarum physico - mathematicarum Schwenteri nonnulla de numero 60 adnotavit, sed ea nequaquam ita sunt comparata, ut honor singularis huic numero praestitus inde eluceret. Numerum 19 autem idem Harsdoerfferus omnino mysticum esse negat. Caeteroquin si revera numero 19 ab antiquis aliquis tributus fuisset honos, id explicationem multo expeditiorem et probabiliorem in cyclo Metonis, quam in Saturni et Iovis coniunctionibus inveniret.

In eo autem, quod auctor noster domos seu stationes solis ad instar stationum lunae invexit, et coniunctiones in principiis signorum contingentes reliquis efficaciores pronunciavit, veterum astrologorum facultatem fingendi et ementiendi, at simul quoque vanitatem et temeritatem penitus aequavit. Ac quum sic perfectum exhibuerit astrologum, mirum profecto esset, si ubique sibi constitisset, nec ad exemplum priorum astrologorum pugnantia inter se expromisisset. At tabula, qua plures coniunctiones cum eventibus suis composuit, huius neutiquam evitatae repugnantiae haud pauca exempla subministrat, quorum nonnulla hic adiiciemus.

Divisio regni Carolingici A. 843 facta relata est ad coniunctionem A. 854; haec itaque eventum suum annis 9 praecessit.

Novi orbis detectio A. 1492 facta ad coniunctionem magnum A. 1429 (cur non ad propiorem A. 1484?) relata

est, ut adeo inter coniunctionem et eventum suum anni intercesserint 63, quod temporis intervallum *septuplum* prioris est.

Mors Napoleonis Bonaparte utique refertur ad coniunctionem praesentis anni. Quum vero mors ista repentina non fuerit, sed tabem lentam secuta sit, eventus coniunctionem suam aliquatenus anticipauit.

Non opus est, haec longius deducere. Quisquis animum falsa opinione non praeoccupatum ad differentias modo indicatas et harum similes advertit, neque earum iustum et idoneam causam adferri videt, mox intelliget, omnia, quae de coniunctionibus planetarum tamquam causis vel signis magnorum eventorum olim dicta sunt et nostro tempore denuo proleta, nullo satis firmo inniti fundamento, adeoque pro somniis ac inanibus fabulis habenda esse.

Haec hactenus. Venio nunc ad id, cuius causa haec praemittenda erant. Instat nimirum tempus, quo Ordo Noster iis, qui in studiis liberalium artium hucusque ita versati sunt, ut profectus suos Ordini Amplissimo demonstrare ac probare valeant, doctrinae et virtutis praemia tribuere solet. Vos igitur, Commitiones Ornatisimi et Humanissimi, qui Magisterii honores vera laude ducti petere constituistis, compello, Vobisque notum facio, solemnri petitioni more maiorum instituendae diem XIX. Ianuarii, examini autem publico

diem **XXI.** eiusdem mensis anni proxime futuri præstitutum esse. Convenite itaque me ante rogationis diem frequentes, et nomina Vestra apud me profitemini, de mea voluntate erga Vos Vestrosque honorificos conatus ultiro persuasi.

P. P. in Universitate Litterarum Lipsiensi, Dom. I. Adventus A. **MDCCCXXI.**

LIPSIAE

LITTERIS STARITII, TYPogr. UNIVERS.

Akt von 586, 11

